

Sygn. akt III KO 89/19

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **G. F.**

skazanego z art. 310 § 1 k.k. in.,

po rozpoznaniu na posiedzeniu w Izbie Karnej

w dniu 11 lutego 2020 r.

wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 27 czerwca 2019 r., sygn. akt II AKa (...), zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w G. z dnia 21 lipca 2017 r., sygn. akt XIV K (...),

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł:

odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej bezzasadności.

UZASADNIENIE

W dniu 9 sierpnia 2019 r. do Sądu Najwyższego wpłynął – przekazany przez Sąd Apelacyjny w (...), a złożony w tym Sądzie w dniu 4 lipca 2019 r. – wniosek G.F. o wznowienie postępowania w sprawie Sądu Okręgowego w G. o sygn. XIV K (...), zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 27 czerwca 2019 r., sygn. Akt II AKa (...). Uzasadniając wniosek skazany – stwierdzając, że nie zgadza się z wydanym wyrokiem – wskazał, że w toku postępowania tak pierwszoinstancyjnego, jak i odwoławczego, dopuszczono się szeregu błędów proceduralnych (tendencyjność uczestniczącego w postępowaniu prokuratora, niezrozumiałość aktu oskarżenia i uzasadnienia sądu *meriti*, nieprzeprowadzenie wywiadu kuratora sądowego, niezażądanie aktualnej karty

karnej, brak w odniesieniu do współoskarżonej wydania opinii psychiatrycznej stwierdzającej czy może uczestniczyć w odwoławczym przewodzie sądowym), a w szczególności przeprowadzono postępowanie przez Sądem Apelacyjnym z naruszeniem zasad wyznaczania składu orzekającego, w tym w szczególności wyznaczenie do tego składu sędziów K. C. i M. U. , którzy powinni być wyłączeni od jej rozpoznania ponieważ posiadają zobowiązania finansowe wobec banków.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek skazanego jest oczywiście bezzasadny należało w związku z tym odmówić jego przyjęcia bez podejmowania dodatkowych czynności w postaci wzywania go do usunięcia braków formalnych (wniosek został sporządzony osobiście przez G. F. , a więc wbrew wymogowi art. 545 § 2 k.).

Art. 545 § 3 k.p.k. przewiduje możliwość odmowy przyjęcia wniosku nie pochodzącego od osoby wymienionej w § 2 (obrońca lub pełnomocnik) bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność.

Wymieniona w tym przepisie możliwość wydania przewidzianej w nim decyzji procesowej, nie ogranicza się wyłącznie do tych wypadków, w których we wniosku o wznowienie powołane zostały okoliczności będące już wcześniej przedmiotem rozpoznawania w postępowaniu o wznowienie postępowania. Użycie w treści art. 545 § 3 k.p.k. zwrotu „w szczególności” nie pozostawia wątpliwości, że jest to wskazanie przykładowe, a katalog okoliczności, w oparciu o które możliwe jest wydanie takiego orzeczenia, ma charakter otwarty. Uznanie wniosku o wznowienie za oczywiście bezzasadny będzie miało więc miejsce również w sytuacjach, gdy w sposób oczywisty, rzucający się w oczy, wniosek ten oparty zostanie na innych podstawach niż te, które określone zostały w przepisach rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego. Stosowanie wskazanego przepisu uznać należy w związku z tym za konieczne także w tych wypadkach, w których sąd wznowieniowy w sposób nie budzący wątpliwości stwierdzi, że żadna ze wskazanych we wniosku okoliczności nie mieści się w katalogu przesłanek

zawartych w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. lub art. 540b k.p.k. oraz gdy nie będzie wchodzić w grę działanie tego sądu z urzędu (art. 542 § 3 k.p.k.).

Wydania takiego rozstrzygnięcia wymaga wniosek złożony obecnie przez skazanego G. F..

Wszystkie powoływane przez niego w osobistym wystąpieniu okoliczności, a związane ze sposobem procedowania w niniejszej sprawie przez Sądy pierwszej i drugiej instancji nie należą do tych, które pozwalają przeprowadzić postępowanie oparte o przepisy wskazanego wyżej Rozdziału 56 k.p.k. Postępowanie można wznowić w ściśle określonych wypadkach, nie należy jednak do nich ocena sposobu przeprowadzenia dotychczasowego postępowania. Postępowanie wszczęte wniesieniem nadzwyczajnego środka zaskarżenia, jakim jest wniosek o wznowienie postępowania nie ma bowiem charakteru postępowania odwoławczego, a zatem nie jest rolą sądu wznowieniowego prowadzenie kontroli instancyjnej orzeczenia objętego wnioskiem. Celem tego postępowania jest zbadanie, czy przedstawione przez wnioskodawcę dowody i fakty są nowe i jednocześnie wskazują, że skazany nie popełnił czynu albo jego czyn nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze.

Na takie nowe fakty lub dowody G. F. , co w sposób jednoznaczny wynika z treści wniosku, się nie powołuje.

Nie stanowi też podstawy wznowieniowej (nawet w sytuacji, gdyby tego rodzaju okoliczności rzeczywiście wystąpiły, czego w tej sprawie nie stwierdzono) naruszenie trybu wyznaczania sędziów do składu orzekającego, ani też niewyłączenie sędziego z uwagi na uzasadnioną wątpliwość co do jego bezstronności (art. 41 § 1 k.p.k.).

W obu wypadkach tego rodzaju okoliczności podlegają kontroli instancyjnej, ewentualnie kasacyjnej, nie uprawniają natomiast do wnioskowania o wznowienie postępowania. Co więcej, w sytuacjach takich nie wchodzi też w grę wznowienie postępowania z urzędu na podstawie art. 542 § 3 k.p.k., ponieważ ani obraza przepisów regulujących wyznaczanie sędziów do składów orzekających, ani też naruszenie art. 41 § 1 k.p.k. nie skutkuje wystąpieniem bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. (zob. orzeczenia Sądu Najwyższego: w przedmiocie wyznaczania składu orzekającego – uchwała z dnia 17 listopada 2005 r., I KZP 43/05, OSNKW 2005, z. 12, poz. 115;

postanowienie z dnia 23 września 2008 r., V KK 271.08; wyrok z dnia 17 maja 2012 r., V KK 322/11; uzasadnienie postanowienie z dnia 26 lutego 2019 r., II KO 47/18, OSNK 2019, z. 7, poz. 34; natomiast w kwestii wyłączenia sędziego na podstawie art. 41 § 1 k.p.k. – wyrok z dnia 7 lutego 2007 r., V KK 147/06; R-OSN KW 2007, poz. 395; postanowienie z dnia 12 lutego 2014 r., V KO 4/14; postanowienie z dnia 23 sierpnia 2017 r., V KK 322/17).

Z tych względów postanowiono, jak na wstępie